

N. 189 / DIUMENGE, 25 D'OCTUBRE DEL 2009

plaers D'AVUI+

Josep Maria

Pou

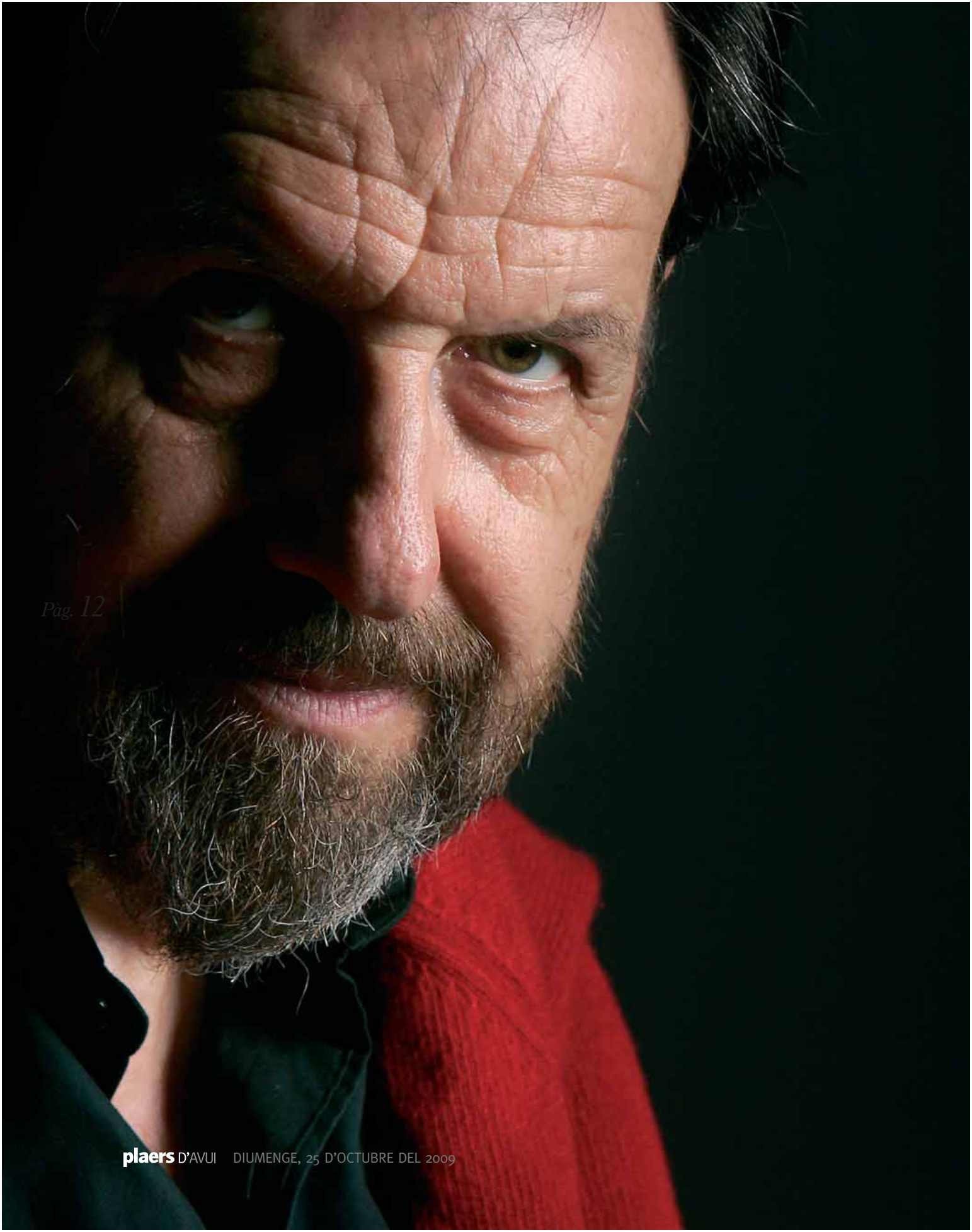
*Un actor
en cos
i ànima*

Josep Maria Pou

*“Reivindico la feina d’actor
com a
creador”*

Pàg. 13

Nu i sense maquillatge. Així ens presentaven Josep Maria Pou al documental ‘Màscares’, d’Esteve Riambau i Elisabet Cabeza. És l’home de les mil cares. El seu nom és sinònim d’alta cultura a casa nostra. Un camaleó que hem vist en la pell d’Orson Welles, de Manel Garcia a ‘Estació d’Enllaç’, d’Héctor Ferrer a ‘Policías’ i de Jaime Marall a ‘Lex’. Però sobretot és un actor clàssic, un dels pocs que s’ha atrevit a fer, aconseguint bons resultats, el paper que els grans actors fan després de quaranta anys de carrera: el rei Lear. Tant fent un Shakespeare com a la petita pantalla, Pou és un actor en majúscules que reconeix que viu per treballar.

Pàg. 12

Quedem amb Josep Maria Pou a prop de casa seva, a la botiga de maniquins Marcelo Vilà. Allà, el mestre es transforma en un maniquí més per a la sessió fotogràfica. Està ben disposat i no cal donar-li gaires indicacions. Quan s'encén la càmera, el Pou actor no té aturador.

Fa poc t'hem vist a *Màscares*, preparant el personatge d'Orson Welles per al teatre, estudiant dia i nit. Mentre prepares un personatge sembla que no hi ha res més...

És que realment no hi ha res més. Això és la pel·lícula i en cap moment he ficcionat res. Sóc jo mateix.

Aleshores no has volgut crear-te una mica un personatge, per pudor de mostrar-te nu davant la càmera?

No. Aquest era el gran perill que corriem rodant la pel·lícula. En realitat no sóc conscient d'haver-la fet, perquè no he treballat davant les càmeres. He estat fent el meu procés d'estudi del paper sense ser conscient que mentre el feia m'estava filmant un equip sencer. Només hi ha alguns moments que sí, com, per exemple, els que estan rodats a casa meva. Són moments de complicitat total amb l'espectador.

Si no sabies quan rodaven, el primer cop que la vas veure et devia fer por. Abans de visionar-la no vas tenir el dubte de si ho havies fet prou bé?

Efectivament. Vaig veure per primer cop la pel·lícula amb molta por. Vaig acceptar el repte de l'Esteve Riambau i l'Elisabeth Cabeza conscient que havia de fer un exercici d'impudícia...

I de gran valentia, i també de sinceritat, perquè ens has ensenyat totes les costures de la teva feina.

Podia haver quedat registrat el testimoni d'un fracàs! Crec que l'acte de valentia el vaig assumir perquè podia mostrar la veritat de ser actor, que no té res a veure amb aquesta cosa frívola que s'associa amb el fet que els actors estan sempre de festa. Realment, més enllà del que es veu hi ha sang, suor, llàgrimes, dubtes, pors i d'altres. I tinc moltes ganes de reivindicar el meu ofici d'actor com l'ofici d'un creador, davant d'altra gent que es diuen actors o que diuen que pertanyen a la faràndula i que tenen unes actituds que no tenen res a veure amb l'ofici que jo practico.

Parlant de l'actor com a creador, a *Màscares* se't veia aportant moltes coses a l'obra, col·laborant estretament amb el director en cada detall. Ets una mica com Meryl Streep, un actor que dirigeix a l'ombra?

No, jo dirigeixo quan em toca dirigir. Però en aquest cas era l'Esteve Riambau qui dirigia i jo, com a actor disciplinat, em posava al seu servei. Però sí que és veritat que no sé limitar-me. Un actor no és un ninot mecànic que s'aprèn un text i el diu de memòria. Quan accepto involucrar-me en un espectacle no és només per al meu lluïment, sinó perquè penso que és bo explicar aquella història.

A *Màscares* la càmera s'endinsava a casa teva. Vam poder tafanejar i descobrir que fins i tots tens pel·lícules al bany!

La veritat és que tenia pudor. Volia que traguessin el mínim possible de casa meva. Com que tinc la sort de tenir un pis amb dos banys

“

Hi ha gent que canvia de casa perquè els fills es fan grans i necessiten més espai, i jo he de canviar de casa perquè em falta espai per als llibres i les pel·lícules.

”

molt grans, vaig decidir que les visites fessin servir el mateix que jo, i així puc fer servir l'altre de videoteca. Hi ha gent que canvia de casa perquè els fills es fan grans i necessiten més espai, i jo he de canviar de casa perquè em falta espai per als llibres i les pel·lícules.

Un ocellet ens ha dit que ets un gran admirador de Marilyn Monroe.

Sí [riu]. Al text d'Orson Welles havia de dir que se n'anava al llit amb tothom. Era l'opinió de Welles, però cada cop que ho havia de dir em feia mal. No sóc mitòman en absolut, però sí que és veritat que la personalitat de la Marilyn em produeix una tendresa especial. Me l'estimo. Em sembla que és un ésser que té molta veritat i ingenuïtat. Hi he creat

una relació especial. M'agrada, i a vegades he fet servir la imatge de la Marilyn com la cosa més pura, tot i la paradoxa.

Orson Welles feia cine, teatre i ràdio alhora. No sé qui em recorda...

Jo també he tingut sempre una gran curiositat i m'ha semblat que el meu ofici ha consistit a fer, més que a aprendre'm un paper. Hi ha hagut vegades, a la meua vida, que el mateix dia he fet ràdio, teatre i televisió. Treballo molt, no per ambició, sinó per necessitat.

T'imagines amb un final com el d'Orson Welles, treballant sense parar, incapaç de deixar el món que tant li agradava?

No, no ho voldria. A mi, per exemple, de tot l'espectacle d'Orson Welles em posa la pell de gallina el concepte que tenia de si mateix. Es considerava un enorme fracassat. Aquest geni es creia un perdedor perquè realment no havia aconseguit fer amb èxit allò que pretenia i desitjava. No aconseguia diners per a projectes que li interessaven realment.

Sempre reiteres el teu desig de tornar a fer el rei Lear.

Per descomptat.

Ho veus a prop?

El rei Lear té un problema: tots els actors somien fer-lo al final de la seva carrera. És un personatge que demana moltíssima energia, i quan tens una certa edat vas perdent energies. I això fa molta por a l'actor a mesura que es va fent gran. Però també crec que el millor actor és el més vell, el que té més experiència viscuda. Si em plantejés fer de rei Lear ara és perquè tindria coses noves per oferir. I de moment en Calixto Bieito també en té ganes.

A més de les gires teatrals amb *Els nois d'Història* i *Su seguro servidor: Orson Welles*, hi ha cap nou projecte?

Doncs puc dir que tinc una oferta molt interessant, que m'ha sorprès, per dirigir una funció en un teatre a l'estranger. És possible que me'n vagi a dirigir una funció en algun país d'Europa.

I t'agrada viure amb tanta programació?

No és que em tranquil·litzi. Però per sort no em faltarà feina, perquè si ara em quedés sense feina...

“

Productors de sèries com les americanes, on sou? Si m'arribés un guió així ho deixaria tot, però això, aquí, de moment no deixa de ser una utopia.

”

Podries viure?

He tingut una sort molt gran, a la vida. Fa quaranta anys que sóc actor i no he sabut mai el que és estar sense feina. Mai.

Això vol dir que estàs massa ben acostumat.

Sí, però també és veritat que, per les ganes que tinc de treballar, si veiés que no tinc feina d'actor segur que m'inventaria qualsevol cosa per estar en actiu. Si no hi ha teatre, hi ha ràdio, i si no puc traduir alguna funció...

No estàs cansat d'aquest ritme?

Sóc un home curiós, a qui li agrada tocar diferents coses a la vegada. Sí que és veritat una cosa, i és que després de quaranta anys d'actor crec que arriba el moment de començar a abaixar el llistó de feina. Per guanyar qualitat de vida i cuidar-me una mica. Sé que em costarà, perquè m'apassiona la meva feina i la meva vida és la feina.

Sempre estàs llegint, representant obres de Shakespeare... No et canses de l'alta cultura?

No mires partits de futbol?

Tinc hobbies com viatjar, per exemple. Desaparec cada dos per tres uns dies i ningú no sap on he estat. Ara vinc d'Istanbul, que m'ha encantat. I m'agrada fer-ho sol. Em relaxa i em serveix de teràpia.

I el futbol?

La veritat és que no sóc un apassionat del futbol, però m'agrada molt veure els partits amb una emoció especial, com una final, etc. I anar al cine. He estat de pel·lícula diària, com hi ha gent que és de missa diària. M'encanta la sessió de les quatre, que quan fas teatre al vespre és la ideal.

No t'has enganxat a les sèries de televisió americanes? Sembla que és on ara es troben els bons treballs audiovisuals.

Hi estic d'acord. M'encanten les sèries de tipus històric, com *Els Tudor*; i també les sèries com *A dos metros bajo tierra*, *Damages* i *Mad Men*. M'encanten. Les gravo i les segueixo, i quan arribo a casa del teatre sopo i en veig tres capítols seguits. Si arribés un producte de l'alçada de *Damages* a les meves mans... Productors de sèries com les americanes, no sé on sou! Si m'arribés un guió així ho deixaria tot... Però, de moment, això aquí és una utopia.

“

Després de quaranta anys d'actor, crec que arriba el moment de començar a abaixar el llistó, per guanyar qualitat de vida i cuidar-me una mica.

”

Escapa't a Peralada

Gaudeix d'un exclusiu i acollidor hotel on practicar el golf, relaxar-te al centre de bellesa i benestar Wine Spa i degustar la millor cuina empordanesa.

1 nit en règim de mitja pensió al Restaurant La Masia, tast de vins D.O. Empordà, activitat a escollir entre green fee o forfait al Wine Spa, accés a la zona d'aigües El Celler i entrades als Museus i al Casino de Peralada.

Preu Total Pack: 177€ IVA INCLÒS
(Preu per persona en habitació doble)

HOTEL
PERALADA
WINE SPA & GOLF

PRESTIGIE
HOTEL & SPA GROUP

Rocabertí s/n - Peralada - T. 902 35 07 07 - www.hotelperalada.com
Supl. cap de setmana: 17,50€/persona. Supl. habitació d'ús individual: 35€